

RESURRECCIÓ

LLORENÇ SAGALÉS

La primera paraula que surt dels llavis de Jesús ressuscitat quan s'apareix a les dones que van al sepulcre és: "Alegreu-vos" (Mt 28,10). Ho deu dir somrient, amb aquell contagi de l'amor pur que només ell sap provocar a les seves trobades. No li ha bastat enviar prèviament un àngel a les seves dues amigues per anunciar-los que el Senyor viu, i no ha resistit la temptació de presentar-se ell mateix davant d'elles. Maria Magdalena i l'altra Maria, diu el text que ja anaven corrent "plenes d'alegria" després d'escoltar l'àngel del Senyor. Deurien córrer com els nens que, quan estan sobresaltats, no saben caminar sense posar-se a córrer i cridar en totes direccions.

Però, com deu intuir Jesús que aquesta alegria, malgrat és sincera, encara no és veraç del tot i ha de ser purificada! Per això en aquell crit fresc i íntim del Senyor "alegreu-vos" el primer que hi ha és la invitació afectuosa a que elles es desprenguin d'allò que més es resisteixen a perdre: el seu dolor, el dolor per l'absència de l'Estimat, el dolor en el qual s'havien refugiat i en el que cercaven consol.

En cridar-les "alegreu-vos", el Ressuscitat els reclama el més estimat que els quedava, la seva darrera possessió: la seva tristesa. Despulleu-vos d'ella, sembla que els crida, malgrat us costi l'ànima i us sembli que aneu a morir. Si voleu conèixer la veritable alegria, els diu Jesús, doneu-me el vostre jo, que està malalt perquè no pot morir i així podreu començar a viure. Només llavors endevinem que en aquella efusió de goig el que els canta Jesús en balbujejar "alegreu-vos" és: ¡Visc, he ressuscitat! Per tant, ressusciteu amb mi. I les dones fan el que saben, es van postrar davant d'Ell i li van abraçar els peus. I Jesús no les retira, almenys d'immediat. Si

li han abraçat els peus, hauran percebut de seguida les nafres de Jesús i hauran descobert que el Ressuscitat és el mateix que el Crucificat i que el Crucificat és el mateix que el Ressuscitat. I ara sí que ja res les podrà aturar.

L'escena sembla una crida al seguiment, però ara d'un Jesús ja ressuscitat i dirigida a unes deixebles. I de seguida les convida a saltar; és a dir, les convida a l'anunci i al testimoni del missatge pasqual. Amb això els exigeix un cert allunyament, però amb el propòsit d'oferir-los una relació molt més profunda i gratuïta amb ell, menys possessiva i més lliure i desinteressada que fins aleshores. L'alegria i l'amor en què les vol introduir són d'un altre món. Ja que Jesús no es conforma amb que li abracin els peus; desitja que desapareguin totes les seves pors i que li abracin també tot el seu ésser humà i diví. Perquè això és haver ressuscitat: fer córrer la notícia, portar la flama de l'amor, portar al món el palpitar del cor de Crist. Si ho intenten fer, ara sí que se'ls donarà a conèixer més plenament el sentit de "l'alegreu-vos". La veritable alegria que el Senyor els vol regalar és la llum, la claredat de la seva pròpia mirada. La veritable alegria és Jesús, deixar-se abraçar per Ell de cap a peus, com diria Pere, i reflectir-ho per tot arreu, per això quan els deixebles rebin l'anunci de les dues dones, percebran el rostre del Ressuscitat, l'alegria de Déu en elles. I llavors estaran preparats per veure'l, per fi, a Ell, el Crist en Persona, i reposar en Ell.

"Alegrem-nos", doncs, "no tinguem por", deixem-nos abraçar per Déu i anunciem al món que la mort ha estat vençuda per l'amor. Això sí, no tant per la paraula sinó a través de les nostres vides i de les nostres morts.